Aventurile submarinului DOX

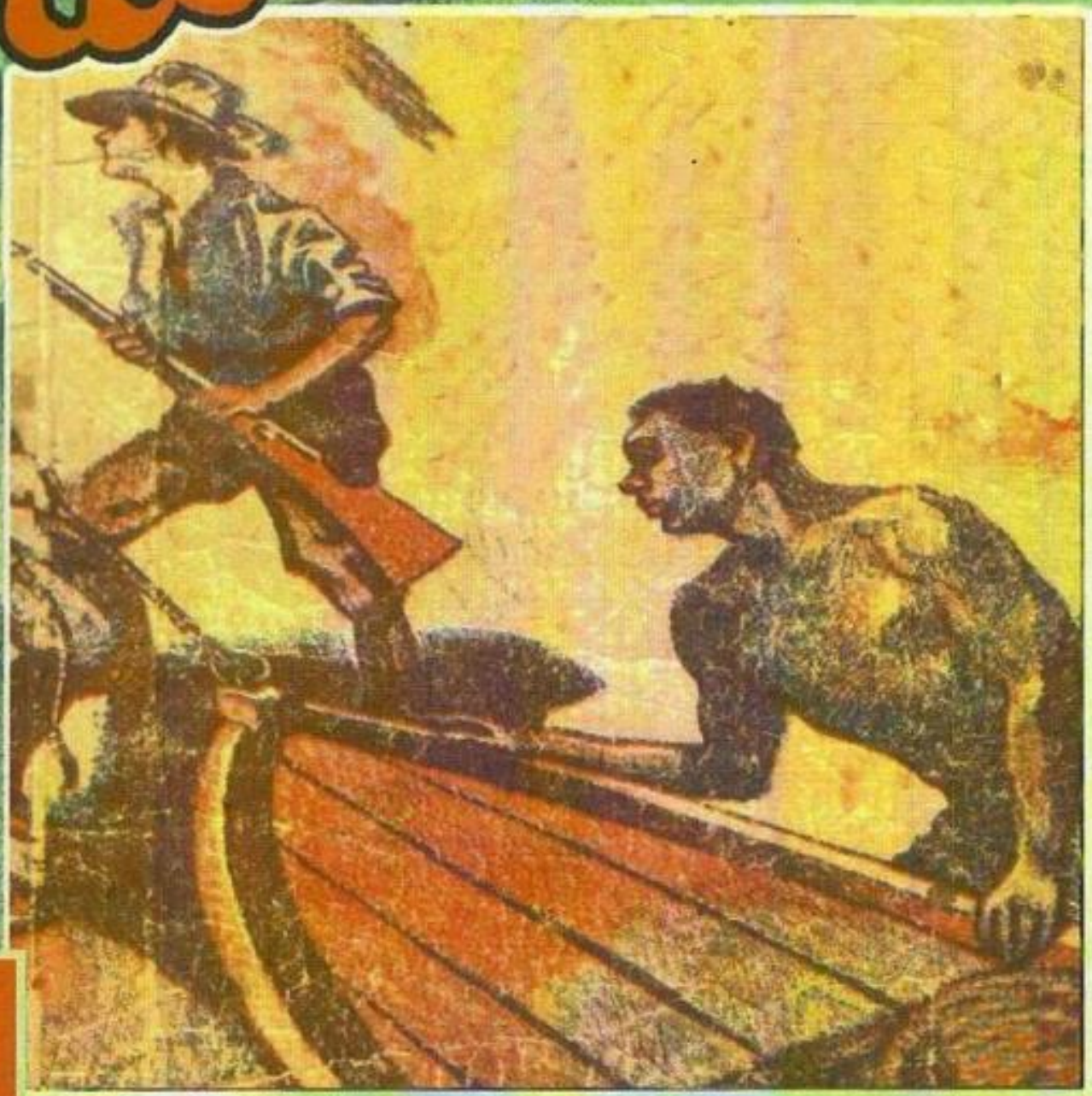

SERIE NOUĂ

131

O misiune ciudată

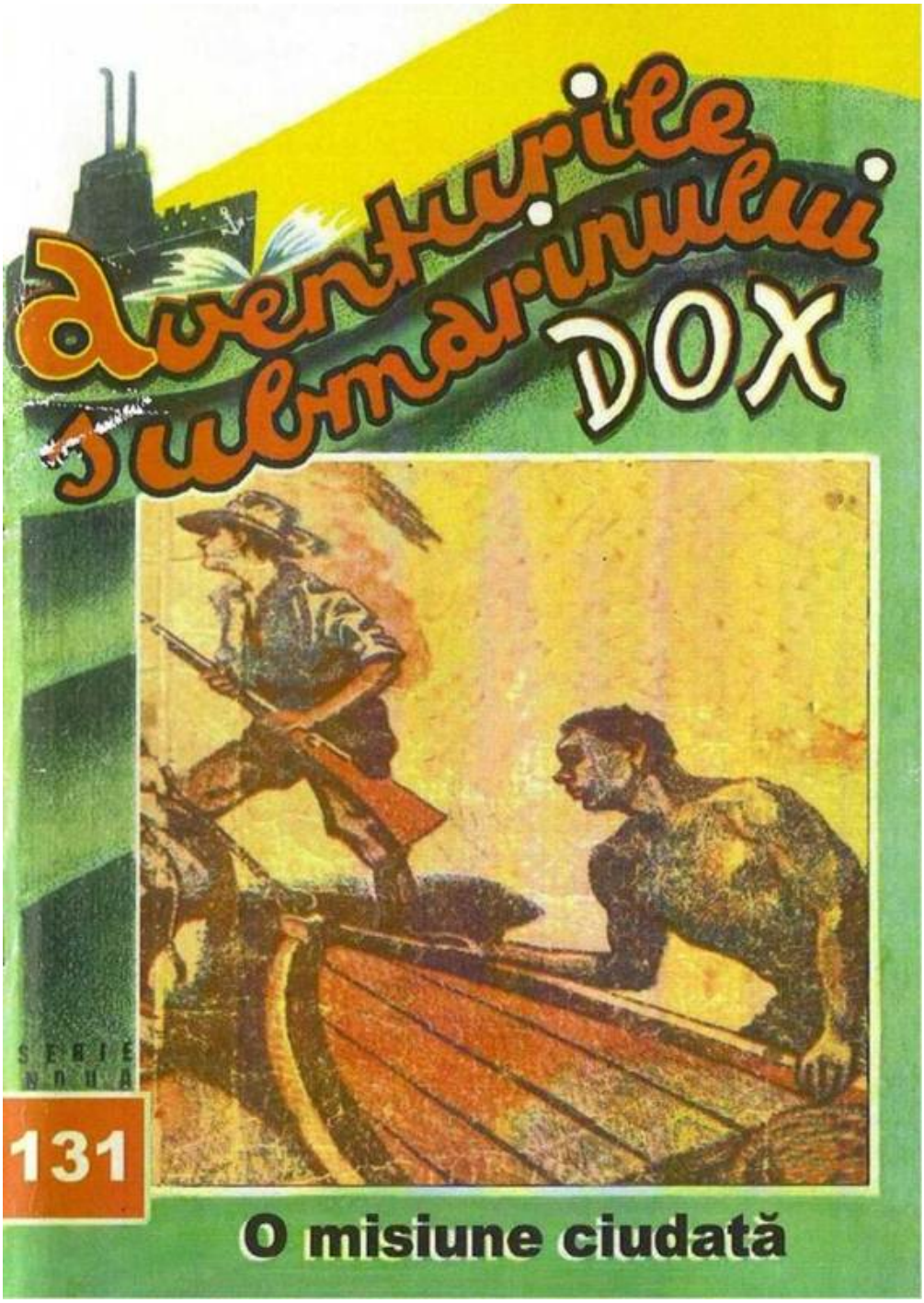
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
131
O misiune ciudată

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 131

O MISIUNE CIUDATĂ

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
UN NAUFRAGIU

DOCTORUL BERTRAM urmă:

— Pentru ce te îndepărtezi atât de mult în larg? întrebă Marian pe căpitanul micului vas de coastă, pe care ne îmbarcasem la Atica. Nu crezi că pierdem prea mult timp cu asta?

Jim Town, căpitanul şi proprietarul vasului de o mie de tone „Mary", cu care cutreiera coastele Americii de Sud de peste două decenii, era un om original.

Îl privi pe Marian cam pieziş, îşi schimbă pipa neagră din coiful drept al gurii în cel stâng şi mormăi:

— Socot că e mai bine să pierdem timp decât viaţa.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian, râzând – dar până acum nu prea văd ce ne-ar ameninţa viaţa.

Englezul lung şi slab, care, în cursul celor patru zile de când eram împreună cu el începuse să ne fie oarecum drag, pentru firea lui sinceră – zâmbi, apoi zise:

— De văzut nu pot vedea nici eu, domnule Farrow, dar miros. Pun rămăşag că peste un ceas vom avea cel mai frumos ciclon – şi n-aş vrea să ne prindă prea aproape de coastă.

Privi la ţărmul stâncos şi neregulat, care era la vreun kilometru depărtare. E drept, acolo un ciclon ar fi fost neplăcut de tot şi vasul nostru, cu toată maşina lui puternică, ar fi fost o coaja de nucă în faţa unei astfel de puteri naturale.

Ne aflam la vreo patru sute de kilometri de Valparaiso. Porturile în care am fi putut intra pentru a ne adăposti de ciclon erau la depărtare de ceasuri. Aşa că cel mai nimerit lucru era să aşteptăm furtuna în larg.

Îndreptându-mi privirea spre mare, nu putui observa nici cea mai mică urmi a unei furtuni apropiate. Marian clătină capul şi zise:

— Cred ceea ce spui, *mister* Town, caci d-ta cunoşti de multă vreme locurile pe aici; nu pricep, însă, ce te face să vezi apropierea unui ciclon.

— De – râse englezul – e şi asta una din micile mele taine. Îl adulmec ca un copoi. În câteva rânduri pana acum am salvat-o pe „Mary" a mea prin faptul ca adulmec furtuna la timp. Păsările părăsesc coasta şi zboară spre larg, căci ştiu şi ele ca apropierea stâncilor le poate fi pieirea.

Privii după pasările albe, care zburau, bătând din aripi, spre largul marii. Eu unul, n-aş fi tras încheierea din aste ca

se apropie o furtuna, ci aş fi bănuit, doar, ca zburătoarele îşi caută hrană.

Marele ocean îşi rostogolea valurile liniştit. S-ar fi zis că răsufla calm şi niciodată nu mi-ar fi venit în gând că numai peste un ceas vom avea un ciclon.

Eram totuşi cam neîncrezător, deşi căpitanul Town nu părea să ştie omul care să susţină aşa ceva, fără motiv temeinic. Şi în sinea mea îmi părea rău de întârzierea călătoriei, deoarece Town luase acum direcţia spre apus, în largul mării.

Tot mai mică se făcea coasta bizară. Deodată, Marian, care stătea lângă mine la proră, îmi dădu un ghiont.

— Căpitanul are dreptate – zise el – ia te uită colo, în faţă, norii!

Aruncai doar o privire asupra norilor în formă de păianjen şi nu mai avui nici o îndoială că o furtună grozavă era aproape. Trecusem noi prin tot soiul de furtuni, aşa că nu ne erau străine numeroasele lor semne.

— Bine am făcut că ne-am trimis bagajul cu blănurile şi celelalte amintiri cu trenul, la Buenos Aires – zise Marian, învăluind vasul într-o privire îngrijorată – am presimţirea că ciclonul ne va aduce surprize neplăcute.

— Atunci să ne luăm armele din cabine – propusei eu – daca într-adevăr se va întâmpin ceva, trebuie să încercăm să le salvăm.

— Fireşte că aşa trebuie să facem – încuviinţă Marian.

Ne duserăm în cabina noastră, ne încinserăm brâurile cu revolverele şi ne luarăm puştile. Raniţele ni le trimiseserăm la Buenos Aires.

Când ne înapoiarăm pe punte, Jim Town dădu din cap şi zise, răguşit:

— Bine aţi făcut, domnilor, căci se prea poate ca „Mary” să se prăpădească. Ciclonul se va stârni mai curând de cum mă aşteptam şi pare să fie atât de grozav cum n-am mai întâlnit altul. Suntem încă prea aproape de ţărm, altminteri aş fi foarte sigur. Pe când aşa…

Îşi rupse vorba şi aruncă o privire îngrijorată înainte. Îi urmărit privirea şi mă speriai. Dintr-acolo venea ca fulgerul un perete înalt până la cer, un zid negru, la poalele căruia marea ridica valuri înalte cât casa.

— Legaţi-vă! răcni Town. Cel mai bun lucru e să vă legaţi împreună ca să vă puteţi ajuta unul pe altul.

Funii se aflau destule prin apropiere. Pongo sări repede şi petrecu una din ele, groasă de un deget, în jurul şoldurilor noastre şi ale lui. Apoi, cu o alta funie, ne legă de un catarg.

Astfel înarmaţi aşteptarăm furtuna. Şi după câteva minute izbucni prima răbufneală caldă, care ne taie răsuflarea. Urmă a doua, rece ca gheaţa, apoi se dezlănţui iadul.

Cel dintâi val înhaţă vaporul, îl ridică la zece metri, pentru ca apoi să-l scufunde. Alt munte de apă ridica prora din nou.

Vaporul fu zvârlit ca o minge, încoa şi-ncolo, dar maşina puternică se împotrivea cu vitejie.

Un pârâit grozav se auzi deasupra noastră şi văzurăm catargul de care eram legaţi rupându-se peste noi. Dar şi bucata cealaltă, de jos, ameninţa să fie smulsa. Trebuia s-o împingem cu mâinile în gaura sa, ca să nu ne pierdem sprijinul, căci altminteri valurile înspumate ne-ar fi zvârlii în mare.

Privii cu admiraţie spre puntea de comanda, unde Jim Town stătea liniştit. Bătrânul lup de mare îşi lăsa vasul să înainteze în direcţia furtunii cotropitoare; se putea bizui pe cârmaciul său, care îi îndeplinea comenzile cu preciziune.

Acum îl văzui uitându-se la mine în jos şi zâmbind. Dar chipul lui se schimbă brusc. O expresie de spaimă i se întipări pe faţă, apoi ridică din umeri şi clătină capul.

În aceeaşi clipă vaporul fu zgudui din temelii. Şi acum băgai de seamă că dădea înapoi cu valurile, la-nceput încetişor, apoi tot mai repede. Ţinându-se de funia cu care ne legase Pongo de catarg, căpitanul Town se trase cu greu spre noi. Făcu mâinile pâlnie la gura şi ne striga:

— S-a sfârşit! S-a rupt elicea! Suntem împinşi spre coastă.

Asta însemna sfârşitul. Fără elice vaporul era o jucărie a valurilor uriaşe. Curând va fi zvârlit pe ţărmul stâncos şi sfărâmat.

Chiar şi acum fu cât p-aci să ne prăpădim. Valurile răsuciră încetişor vaporul. Fără forţa propulsoare a elicei era cu neputinţă să fie cârmit. Şi când stătu de-a curmezişul direcţiei furtunii, un val înalt îi aplecă atât de mult pe o parte, încât crezui că se scufundă.

Dar trainicul vapor se ridică iar şi valurile îl răsuciră din nou. Cu prora înainte porni cu viteza spre uscat.

Aveam acum în spate cabinele, astfel că eram ocrotiţi împotriva furtunii.

— Suntem pierduţi! zise Jim Town încă odată. Vom îi zvârliţi cu atâta putere de stânci, încât „Mary” a mea se va sfărâma imediat.

Din nefericire, cuvintele sale exprimau crudul adevăr. Eram expuşi furiei elementelor. Şi „Mary” alerga cu tot mai mare repeziciune spre pierzanie, către coasta stâncoasă.

— Nu trebuie să rămânem pe punte – zise Marian – căci atunci vom fi răniţi grav când vasul se va izbi de stânci. Ah, avem noroc, în faţa e o crăpătură în stanca în care vaporul trebuie cârmit.

Fusesem împinşi cu atâta repeziciune îndărăt, încât coasta nu mai era decât la o jumătate de kilometru. Pretutindeni valurile spumegânde se spărgeau de stânci, numai într-un loc pe care Marian tocmai îl descoperise, apa intra printr-o crăpătură în peretele stâncos.

Cârmaciul descoperise şi el această deschizătură, care putea să însemneze salvarea pentru noi. El îndrepta vasul cu prora chiar în crăpătură şi cu cât ne apropiam, cu atât creştea speranţa în noi. Crăpătura era destul de largă ca să îngăduie intrarea vaporului. Uriaşul John Sparring, timonierul, cârmi vasul direct în această trecătoare, deşi valurile înalte cât casa îl aruncau încoace şi-ncolo.

E drept că se produseră două izbituri puternice când pereţii vasului atinseră stâncile şi deşi eram legaţi de catarg, furăm trântiţi pe scândurile punţii, apoi însă, când ne ridicarăm repede ne văzurăm într-o crăpătură îngustă şi întortocheată, care înainta mult în uscat.

Dar spre spaima noastră băgarăm de seamă ca gangul acesta se strâmta tot mai mult şi valurile pe care furtuna le împingea înăuntru, ne împingeau, la rândul lor mereu înainte. Ne pomenirăm în cele urmă prinşi între cei doi pereţi de stancă şi imediat valurile spumegânde se rostogoliră deasupra întregului vapor.

Norocul nostru ca eram legaţi, altminteri am fi fost măturaţi de pe punte. Aşa, însă, ne puteam ţine, de bine, de rău, dar trebuia să ne gândim la o salvare grabnică, căci izbiturile puternice ale valurilor vor sfărâma în bucăţi vaporul înţepenit.

Tot Pongo fu acela care aduse salvarea. În răstimpul scurt dintre două talazuri, el sări la parapet, după ce se desprinse repede de funia care ne ţinea. Apoi făcu un salt pe o ieşitură de stâncii aflătoare cu vreo doi metri deasupra parapetului şi se încleştă cât putu mal bine de piatra colţuroasă.

Valul următor îl acoperi cu spuma lui, dar pumnii uriaşului nostru camarad nu-i putu desprinde. Când ieşi iar ia iveală el ne zâmbi, apoi se căţără repede mai sus, până nu mai putea fi ajuns de nici un val.

— *Massers* zvârle sus frânghia! răcni el apoi în jos.

După cum am mai amintit, eram apăraţi de valuri, stând îndărătul cabinelor. Town înfăşură repede capătul lung al funiei cu care Pongo ne legase de catarg, aşteptă valul

următor, apoi aruncă funia în sus şi camaradul nostru o prinse.

Acum se făcuse legătura între vasul pierdut şi uscat, Pongo se urcă cu totul pe peretele de stâncă. Se afla acum la vreo douăzeci de metri deasupra noastră.

Aşteptă iarăşi pana trecu un talaz, apoi răcni în jos:

— *Massers* leagă unul după altul de funie, Pongo trage sus.

— Dă-i drumul, Robert! strigă Marian. Urcă tu cel dintâi! Repede, eşti primul la funie!

Desfăcu laţul pe care-l făcuse Pongo în jurul trupului meu. În vremea asta, Marian tăie funia pe care negrul o ţinea sus, până nu mai râmase decât vreun metru pe punte.

Mă ţinui de frânghia mea până trecu valul următor, apoi mă prinsei repede de funia ce atârna în jos şi Pongo începu să tragă imediat.

Îmi proptii picioarele de peretele de stâncă şi, mai repede decât aş fi crezut, mă pomenii sus, alături de credinciosul nostru camarad. Era şi vremea ca toţi oamenii să părăsească vasul, căci acesta începu să trosnească îngrijorător sub izbiturile munţilor de apă.

Curând fu şi Marian sus, apoi veni Jim Town, John Sparring şi restul echipajului. Afară de căpitan şi cârmaci erau zece oameni care acum priveau muţi la vaporul ce se prăpădea.

Toţi aveau puşti şi pistoale, pe care şi le scoseseră repede din cabinele lor. Îmi bătu ia ochi imediat un individ înalt şi necioplit, care avea o înfăţişare foarte fioroasă. Acesta strigă oamenilor câteva cuvinte, după care toţi merseră o bucată de drum pe uscat, unde nu se mai auzea larma făcută de valuri.

Acolo stătură de vorbă cu însufleţire, iar individul făcea pe seful şi tot dădea din mâini. Din când în când lovea şi patul pistolului pe care-l purta la brâu.

— Un om neplăcut! ne zise Town. Am fost nevoit să-l angajez, în Jslay. Vechiul ajutor de fochist s-a îmbolnăvit acolo. Acum mi se pare că vrea să-i întărâte pe oameni.

— N-o să ne poată face nimic, răspunse Marian chiar daca numărul lor e de două ori mai mare. Hai, căpitane, să mergem şi noi mai adânc pe uscat. Aici trebuie să zbieri ca să te poţi înţelege.

Ne îndepărtarăm puţin de marginea prăpastiei, apoi merserăm o bucată de drum spre răsărit unde îndărătul unor blocuri enorme de stâncă găsirăm adăpost împotriva ciclonului furios care nu slăbise deloc.

Cei zece oameni ai echipajului se aflau la vreo patruzeci de metri de noi. Se adăpostiseră şi ei îndărătul unor stânci şi vorbeau cu mare însufleţire.

— Îmi cam închipui eu ce o să se întâmple – zise căpitanul, râzând – fochistul ăsta nou, Horse, se teme c-o să piardă banii din pricina acestui naufragiu. Dar societatea de asigurare plăteşte oamenilor fără nici o discuţie. Pot face şi eu asta, caci din prevedere am vârât toate hârtiile în buzunar când s-a stârnit ciclonul. Da, asta va fi cel mai bun lucru.

În vreme ce vorbea încă, cel zece oameni în frunte cu Horse, se apropiară. Se opriră lângă noi, cu mutrele întunecate.

— Ei, ce s-a întâmplat?

— Hm, căpitane, ce ne facem cu bănişorii noştrii? începu Horse. Hodoroaga aia de jos s-a dus dracului şi odată cu ea banii noştrii. Cine ni-i dă acum? Şi când vom ajunge într-un oraş, unde să găsim ceva de lucru?

— Călătoria noastră ar fi ţinut trei luni – răspunse Town, calm – vă voi plăti leafa pe tot timpul acesta. Veniţi unul cate unul aici şi semnaţi-mi de primire. Oamenii se priviră cu uimire şi câţiva deschiseseră gura, ca şi cum ar fi vrut să protesteze. Dar Horse, izbucnind în râs, paşi înainte.

— Asta e frumos – zise el – căpitanul o să-şi primească banii de la asigurare. Haideţi, băieţi să o luam apoi de-a lungul coastei spre oraşul cel mai apropiat. Cuvintele acestea îşi făcură efectul. Unul după altul se apropiată şi fiecare îşi primiră banii. Mă uitai pe furiş la mutrele lor şi observai la câţiva o expresie de lăcomie la vederea pachetului cu bancnote pe care-l ţinea în mana Town.

După ce le plătii celor zece oameni, căpitanul zise cu asprime:

— Aşa, acum sunteţi achitaţi şi puteţi face tot ce poftiţi. Cine vrea, însă, să rămână cu noi, trebuie să se poarte ca şi cum am fi încă pe bordul lui „Mary”.

— Ah, lăsaţi-l încolo pe căpitan – striga Horse – acum suntem oameni liberi. Ce nevoie avem să ascultăm? Hai să ne cărăm, băieţi! Trebuie să ne aflam aproape de tot de Yerba Buena. Haha, poate mai tragem un chefuleţ..

Argumentul acesta din urmă păru hotărâtor, caci şi cei mai şovăielnici se alăturară acum uriaşului. Câţiva îl mai salutară pe căpitan, cei mai mulţi plecară fără să spună un cuvânt.

— Să-i lăsăm să-şi vadă de drum – zise Town, cu amărăciune – ne-ar fi împiedicat numai. Mergem şi noi către miazăzi, la Yerba, domnilor. Horse are dreptate, nu suntem atât de departe.

— *Mister* Town, te-aş sfătui să fii cu băgare de seama – zisei eu – am observat privirile lacome ale oamenilor când ţineai în mană pachetul cu bancnote. Pe Horse ăsta îl cred în stare de orice.

— Se poate să ai dreptate – încuviinţă căpitanul – drace, nici nu m-am gândit la asta!

Aruncă o privire îngrijorată spre cei zece oameni, care sendepărtau spre răsărit. Deveneau din ce în ce mai mici, până dispărură cu totul. Probabil ca acolo se sfârşea scobitura de pământ şi el coborâseră, pentru a ajunge în oraş, de-a lungul ţărmului.

— Cunoşti ţinutul pe aici, domnule căpitan? întrebă Marian. La miazănoapte e vreun oraş mai apropiat?

— Ar fi Chanaret, o sărăcie de orăşel. E şi mai departe. În primul rând, de acolo n-am putea înainta decât cu vreo barcă de pescari. N-avem încotro, trebuie să mergem după indivizii aceia.

— Ei, da, vom fi cu mare băgare de seamă şi atâta tot! hotărî Marian. Am mai avut noi de-a face cu potrivnici şi mai şi ca ăştia şi tot le-am venit de hac. Aşa dar, înainte!

— *Massers,* colo fost om! zise în aceiaşi clipă Pongo şi arătă spre răsărit. Repede dispărut când Pongo privit într-acolo.

— Hm… asta nu-mi place! mormăi Town. Prin pustietatea asta nu se prea aţine vreun om de treabă.

— Atunci trebuie să facem cercetări cine e – zise Marian – altminteri avem înaintea noastră pe cei zece indivizi şi poate un duşman şi mai de temut în spate. Pongo condu-ne chiar la locul unde l-ai văzut pe individul acela.

Uriaşul porni îndată spre un grup de bolovani uriaşi, la vreo şaizeci de metri depărtare. Câţiva cedri îşi întindeau acolo frunzişul deasupra bolovanilor.

Ajunserăm curând şi Pongo ocoli un bolovan enorm. Îl urmarăm şi ne pomenirăm în faţa unei deschizături mari, care ducea oblic în lăuntrul stâncilor.

II
TAINA PEŞTERII DIN STÂNCĂ

PRIVIRĂM ÎNGÂNDURAŢI crăpătura întunecoasă. De sigur că Pongo nu se înşelase zicând că văzuse aici un om. Şi fără îndoială că se refugiase în gangul acesta, care probabil că ducea foarte adânc în inima stâncii.

— De fapt, nu văd la ce-ar fi nevoie să căutăm aici un singur om – zise Town – cine ştie ce primejdii ascunde gaura aceasta în stânca. Mai bine şi căutăm şi ajungem la Yerba Buena.

— Nu, căpitane – zise Marian – nu vreau să existe lucruri nelămurite îndărătul meu. Dacă individul pe care l-a văzut Pongo n-ar avea nimic de ascuns, atunci n-ar fi fugit de noi. Ah, a fost un european. Asta putem deduce după bricheta modernă pe care a pierdut-o probabil aci în grabă.

Marian ridica bricheta de argint care se afla căzuta jos. Proprietarul ei trebuia să fie om bogat, caci obiectul era din argintul cel mai curat, cu cizelaţii minunate.

— Ah, uite ici o monogramă sub o coroană de conte. Hm, ciudat…

Clătinând capul, Marian se uita când la brichetă, când la crăpătură.

— Nu trebuie să fi fost numaidecât adevăratul ei stăpân – zisei eu – poate că bricheta a ajuns pe cale necinstită în mâinile omului care se ţine ascuns prin preajmă.

— Se poate să ai dreptate – spuse Marian – cu atât mai mult suntem îndrituiţi să dezvăluim taina care se ascunde aici. Vi şi d-ta cu noi, Mister Town?

— Mai e vorbă! răspunse căpitanul.

Marian aprinse lampa de buzunar şi lumină în crăpături. Atunci văzurăm un gang cam de înălţimea unui om, lat de un metru, ai cărui pereţi colţuroşi dovedeau că trebuia să fi luat naştere de multă vreme, în urma vreunui cutremur.

Marian ascultă câtva timp, apoi intră în gangul misterios. Pongo îşi făcu ioc înaintea mea şi eu, luând o hotărâre bruscă, lăsai întâi pe căpitan şi pe cârmaci să treacă.

Poteca îngustă cobora în panta. Aerul era limpede şi rece, ceea ce mă făcu să presupun că vom ajunge iarăşi afară, undeva jos.

Aprinsesem şi eu lampa şi mersei după ceilalţi, tot mai adânc.

Deodată cei dinaintea mea se opriră. Ajunseserăm într-o peşteră în formă de căldare înaltă de vreo şase metri.

— Rămâneţi lângă mine! şopti Marian. Trebuie să ne încredinţăm mai întâi dacă nu ne ameninţă vreo primejdie.

Eram bucuros că ieşiserăm din gangul îngust. Îmi plimbai lumina lămpii spre dreapta, în vreme ce Marian făcea acelaşi lucru spre stânga.

Patru crăpături întunecoase se aflau în peşteră, ceea ce însemna că erau tot atâtea ganguri, din care unul cu siguranţă ca ducea afară. Cârmaciul, care stătea lângă mine, zise deodată:

— Uite aici o funie, am dat de ea întâmplător.

— Nu trage de ea! strigă Marian imediat.

— Cine ştie…

Era prea târziu. Poate că, speriat tocmai de exclamaţia lui Marian, John Sparring trăsese de funie. Şi imediat se auzi o bubuitură îndărătul nostru în gang, ca şi cum s-ar prăbuşi tot muntele acela.

Şi în bubuitura aceasta se amestecă ţipătul de moarte al unui om. Câteva clipe ţinu răscoala aceea subpământeană, apoi se făcu o linişte de mormânt, iar din gang începu să iasă un nour mare de praf.

— Acum trebuie să căutăm altă ieşire – zise Marian, grav – am scăpat de o mare primejdie, căci omul care a dispărut adineauri ne-ar fi putut distruge lesne când ne-am fi aflat în gang. Rămâneţi aici, vreau să văd cine a fost omorât acolo.

După câteva minute Marian se-ntoarse.

— E Horse, care s-a luat după noi – zise el – desigur că lăcomia după banii căpitanului l-a îndemnat la asta. E îngropat sub dărâmături şi numai capul şi braţul drept, a cărui mana ţinea un revolver, se află aici în gang. Tovarăşii săi nu par să se fi dus cu el, căci îndărătul stâncilor prăbuşite totul e liniştit.

— Bine ca s-a întâmplat – zise Town – să fim totuşi cu băgare de seamă când vom ieşi de aici!

— Acum însă e nevoie, în primul rând să căutăm ieşirea. Trebuie să fie foarte primejdios, caci or mai fi şi alte capcane dintr-astea în care şi-a pierdut viaţa Horse. Voi face mai întâi înconjorul peşterii, iar voi trebuie să rămâneţi pe loc.

Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, prietenul meu porni cu băgare de seamă de-a lungul pereţilor. Când ajunse în cea dintâi deschizătură întunecoasă, lumină înăuntru mult timp, apoi ne striga:

— E un gang care duce în sus. Cred că trebuie să cercetam bine toate gangurile. Dar mai întâi îmi voi termina plimbarea de jur-împrejur. La a doua deschizătură, Marian constată că

gangul care se făcea dintr-însa ducea în sus. Celelalte doua ganguri, însă, care se aflau la dreapta, coborau în jos.

— Atunci trebuie să pornim pe unul din acestea, zise căpitanul. Între stâncile de aici, unde ne aflam şi prelungirile Anzilor, se află o fâşie de pământ lată şi rodnică. Trebuie deci să mergem la dreapta, ca să ajungem acolo.

— Şt eu m-am gândit aşa – încuviinţă Marian – dar n-aş vrea să părăsesc aceasta peştera misterioasa fără s-o fi cercetat cu amănunţime înainte de toate trebuie să ne încredinţăm daca omul care a dispărut aici nu se află încă înăuntrul stâncilor. N-aş vrea să-l ştiu în spatele nostru.

— Păi nu ne-a făcut nimic – spuse Town – lasă-l să stea unde el. Ce ne pasă de el?

— De fapt, ai dreptate – răspunse Marian – dar eu am simţământul că nu e lucru curat la mijloc.

— Tăcere, *Massers!* exclamă deodată Pongo.

Ascultarăm cu încordare şi… auzirăm şi noi. Un geamăt adânc, ciudat care părea să vie din toate părţile. Era cu neputinţă de stabilit locul de unde venea sunetul acesta.

Gangurile şi bolta înaltă a peşterii răsfrângeau geamătul acesta şi-l zvârleau în cu totul altă direcţie.

Marian zise în şoaptă.

— Haideţi, vom cerceta acum primul gang, cel de pe stânga. Ar fi mai bine dacă ne-am despărţi. Eu cu Pongo voi cerceta gangul. Dacă plecăm cu toţii din peştera asta, misteriosul locatar al acestor stânci ar putea pune la cale vreun atentat şi ne-ar închide poate drumul cu totul.

— Eu nu socot că e bine aşa – fu de părere Town – mai bine să rămânem împreună, altminteri nu v-ar putea ajuta, dacă s-ar întâmpla ceva.

Marian chibzui câtva timp, pe urmă răspunse:

— Bine, să rămânem atunci împreună. Vă rog însă să fiţi cu mare atenţiune şi să nu mişcaţi nici o funie sau vreo piatră.

Cu băgare de seama şi păşind Marian intră în primul gang pe stânga. Îl urmarăm, în aceeaşi rânduială ca înainte. Ascultai cu încordare îndărăt şi, într-un rând, după ce făcusem vreo treizeci de paşi în gangul strâmt, mi se păru că aud un zgomot slab în peşteră îndărătul nostru.

Prevenirea mea îi făcu pe ceilalţi să se oprească. Ascultarăm cu încordare, dar nu se auzi nimic. Cu toate astea aveam o presimţire.

— Înainte! zise Marian. Te vei fi înşelat.

Mai făcurăm vreo cincisprezece paşi, când, deodată izbucni îndărătul nostru un hohot de râs cu adevărat drăcesc.

O voce tunătoare strigă:

— Duceţi-vă dracului, cu el cu tot!

Apoi se auzi un bubuit care făcu să se cutremure pereţii gangului.

Îndreptai lumina lămpii îndărăt şi văzui iarăşi un nor de praf care venea spre noi. Întoarcerea ne era închisa, deci, prin stănci prăvălite.

— Hm, tot aveai d-ta dreptate, domnule Bertram – zise Town, liniştit – ar fi fost mai bine daca câţiva dintre noi ar fi rămas în peştera. Atunci nu s-ar fi putut întâmpla ce s-a întâmplat.

— O, nu, e mai bine aşa – răspunse Marian – poate ca misteriosul nostru duşman ar fi putut prăbuşi măsele de stâncă şi din altă parte şi atunci, cei rămaşi acolo ar fi fost zdrobiţi. Acum trebuie să mergem înainte, dar e nevoie să fim cu şi mai multă băgare de seamă şi mai trebuie să căutăm încă pe cineva, căci duşmanul nostru strigase doar ca să ne ducem dracului cu „el". Poate că zace pe aci vreun biet prizonier.

— Asta ar fi o lămurire a tainei – zise Town – atunci să mergem înainte.

Pornirăm iar la pas. Deodată auzirăm din nou geamătul acela slab şi acum ne dădurăm seamă lămurit ca venea din faţa noastră.

— Aha, asta e „el" – şopti Marian – să fim cu băgare de seamă!

Iarăşi se casca în faţa noastră o peşteră largă.

Pe marginea căreia ne oprirăm. Plimbarăm lumină lămpilor la dreapta şi la stânga, dar nicăieri nu se arăta vreo crăpătura în stânci sau un gang. Numai pe dreapta era un colţ de stanca şi numai îndărătul acesteia ar fi putut fi o ieşire.

Marian îndrepta înainte lumina lămpii sale. Trăsei aproape fără voie revolverul de la brâu, caci la cel mult zece metri în faţa noastră luceau doi ochi mari galbeni, la vreo jumătate de metru de la pământ.

Pufnii însă îndată în râs, căci cu ţipătul ei caracteristic se ridica spre tavan… cucuveaua care mă speriase.

Marian îndreptă lumină lămpii spre pasare şi atunci văzurăm ca după câteva zboruri în zigzag ea dispăru. În partea, stângă a peşterii.

— Mai mult ca sigur că această cucuvea ne-a salvat din mare primejdie – zise Marian – Robert, ai băgat de seamă ca ochii ei se aflau la cel puţin o jumătate de metru deasupra pământului? Trebuie deci să fi stat pe un obiect pe care nu l-

am putut vedea în lumina lămpii mele. Acum fireşte ca voi fi cu mare luare-aminte.

Marian îndrepta lumina iarăşi în faţă şi merse încetişor înainte cu capul în pământ. Când fu pe locul unde stătuse cucuveaua, se opri şi scoase o exclamaţie.

— Ah, se pare că într-adevăr ne-a salvat viaţa – zise el apoi – aici e întinsă o frânghie deasupra pământului şi cucuveaua are aceeaşi culoare cu ea. Pasărea şi-a ales întâmplător funia aceasta ca loc de odihnă; dacă nu mi-ar fi atras luarea-aminte, fără îndoială că ne-am fi lovit de funie. Aşa dar, atenţiune! Să n-o atingem şi nici să n-o tăiem.

Îl urmarăm cu băgare de seamă pe Marian şi călcarăm peste funia primejdioasă. Apoi Marian şi eu îndreptarăm lumina lămpilor înainte şi ne apropiarăm binişor de colţul stâncii.

Auzirăm lămurit la intervale scurte gemetele care nu puteau veni decât dintr-acolo. Când privirăm pe după colţul stâncii, tresărirăm fără voie. În perete se afla o firidă adâncă şi într-însa zăcea un bătrân, al cărui vestmânt zdrenţăros era plin de sânge. Părea leşinat şi numai din când în când gemetele pe care le scotea dovedeau că mai e în viaţă.

Dădurăm imediat lămpile de buzunar lui Town şi Sparring care stăteau îndărătul nostru, apoi îl traserăm pe nenorocit cu mare băgare de seamă afară din firidă. Cu prilejul acesta băgai de seamă că aceasta era foarte bună pentru dormit. Pe jos erau îngrămădite blănuri moi şi pe diferite ieşituri din stâncă văzui farfurii şi pahare.

Rănitul trebuia să zacă de mult aici. Scosei afară blănurile şi-l aşezarăm pe nenorocitul bătrân deasupra lor. Luai pe urmă o sticlă de campanie pe care o găsii acolo şi care era umplută cu apă de băut şi o dusei la gura leşinatului!

Cu greu izbutii să-i torn pe gât câteva picături, apoi Marian îmi luă sticla din mână şi umezi cu apa tâmplele şi fruntea bătrânului.

Avea trăsături frumoase şi fine şi fără voie făcui o legătura între el şi bricheta cu coroana de conte pe care o găsise Marian. În vreme ce Marian se străduia să-l readucă la viaţă, eu cercetai mai amănunţit firida în care zăcuse bătrânul şi descoperii în ungherul din dreapta al podelei o gaură mărişoară rotundă.

Intrai repede în firidă şi luminai înăuntru cu lampa de buzunar. Văzui o casetă de oţel, pe care o scosei afară şi spre uimirea mea descoperii pe fundul ei stampila unei cunoscute firme din Germania.

Ieşi din firidă şi-i arătai lui Marian ce descoperisem.

— În caseta asta să ştii c-o să găsim dezlegarea tainei – zise prietenul meu – ah, pare ca se trezeşte.

Bătrânul făcuse o mişcare cu mâna dreaptă şi murmurase câteva cuvinte nelămurite. Dar leşina iar şi Marian zise:

— Trebuie să-l examinăm. Duşmanul său pare fi rănit grav.

Cu cuţitul său tăie binişor îmbrăcămintea leşinatului şi atunci văzurăm în partea stângă a pieptului, sub inimă, o găurice rotundă.

— A fost împuşcat! zise Marian. Hai să-l întoarcem!

Făcurăm şi asta, dar nu găsirăm gaura pe unde va fi ieşit glonţul. Era ciudat, căci revolverele moderne de calibru mic au o asemenea putere de pătrundere încât gloanţele străbat trupul omenesc dintr-o parte în alta.

Marian cercetă haina bătrânului şi exclamă:

— Ah, am găsit! Glonţul a străbătut întâi cartea asta groasă, pe care rănitul o purta în buzunarul de la piept Din pricina asta n-a ieşit pe partea cealaltă. Şi cartea asta cred că ne va da lămuriri precise. A, uite că e prevăzută cu un semn mic. Să-ncercăm să-l readucem în simţiri pe bătrân. De salvat nu cred că-l mai putem salva, caci prea gravă e rana.

Mai turnarăm puţină apă pe gâtul leşinatului şi-i udarăm tâmplele şi fruntea. Rezultatul nu întârzia să se arate. Rănitul se mişcă iarăşi, rosti limpede şi lămurit cuvântul „Ruth” şi deschise ochii. Avea ochi mari, negri, care se aţintiră cercetător asupra noastră.

Cu băgare de seamă Marian ridică capul bătrânului şi după ce îi mai duse odată sticla la buze, zise:

— Domnule conte, mai aveţi ceva de comunicat? Sunteţi foarte grav rănit.

— Ştiu – răspunse bătrânul – Heinrich Thomas m-a împuşcat. Ei îşi închipuie că a ghicit taina mea. Cine sunteţi dv. domnilor? Pot avea încredere?

— Da, domnule conte, numele noastre sunt Farrow şi Bertram – răspunse Marian.

— Ah, am auzit de ele – exclamă bătrânul – bine, domnilor, vă voi încredinţa taina mea. Simt că nu mai am mult de trăit. Sunt contele Eschenborn, am fost comandantul unul crucişător şi de câţiva ani trăiesc aici în pustietate, certat cu toţi oamenii. Motivul… o să vi-l spun şi pe aceasta: am aflat că nevasta mă înşela şi chiar cu cel mai bun prieten. Atunci am fugit încoace. Servitorul meu, Heinrich Thomas, a venit cu mine. Devotamentul acesta m-a mişcat, astfel ca i-am trădat lui taina mea – ceea ce n-ar fi trebuit. Azi dimineaţă m-a împuşcat. Ah! se întrerupse el şi cu mâna

tremurătoare arată spre caseta de oţel – aţi găsit-o… cu atât mai bine. Într-însa e ascunsa taina mea.

Capul îi căzu pe spate, leşinase iarăşi.

III
TAINA

— CÂT SE POATE DE CIUDAT! murmură Marian, în vreme ce se căznea din răsputeri să-l readucă în simţiri pe conte. Ce l-o fi făcut să se oprească tocmai aici, în pustietatea asta? Necredinţa unei femei doar nu poate avea o înrâurire atât de hotărâtoare în viaţa unui bărbat. Eu cred că mai e şi alta taină la mijloc.

Deodată contele deschise iarăşi ochii.

— Trebuie şi mă grăbesc – îngână el – simt ca mi se apropie sfârşitul. Domnule Farrow, m-am ascuns aici pentru că am fugit din lagărul de internare. Am aflat de necredinţa soţiei mele şi am vrut să mă înapoiez îndată în Germania. Thomas a venit cu mine. Un vas de comerţ spaniol ne-a luat pe bord. În insulele Chiloe am naufragiat. Noi doi am fost singurii supravieţuitori. Într-o barcă de salvare cu motor am fost zvârliţi pe una din insule, împreună cu câteva lăzi de provizii şi unelte. Astfel, după o muncă de o lună de zile, izbutirăm să reparăm barca. În cele din urmă puturăm pleca, dar furtuna ne-a prins în drum şi am fost aruncaţi în golful acesta. Descoperirăm stânca cu peşterile şi gangurile ei ciudate şi hotărârăm să rămânem deocamdată aici. Thomas se ducea din când în când la Yerba Buena să afle noutăţi. Îmbolnăvindu-mă, am zăcut luni de zile, ba as putea zice chiar ani, în peştera asta. Când m-am făcut mai bine m-am hotărât să rămân aici, căci pe insula unde naufragiasem am găsit o comoară, care părea să fi fost ascunsă acolo cu sute de ani în urma. Era o bogăţie neînchipuită şi visam să mă înapoiez în patrie cu ea, să mă răzbun împotriva falsului prieten, apoi să trăiesc undeva în linişte cu fiica mea Ruth. Se vede că vorbisem cândva în somn despre aceasta comoară; Thomas se schimbă, aminti devotamentul pe care-l dovedise faţă de mine şi pretinse să cunoască în amănunţime taina mea. Mă spiona pretutindeni, dar eu eram cu ochii în patru. Azi dimineaţă, însă, am ajuns la ceartă. Şi atunci îmi zise că urmărea să mă ţină aici, numai pentru a afla locul unde se găseşte comoara. Şi când îi spusei ca o hărăzisem fiicei mele, el îmi râse în nas şi-mi zise că Ruth era căsătorită de trei ani cu un medic, Hagedorn, din Buenos Aires. Înfuriat că mă minţise până atunci, vrui să mă năpustesc asupra lui, dar el mi-o luă înainte şi mă împuşcă. Domnii mei, simt că mi se apropie sfârşitul, în caseta de oţel sunt hârtiile mele. Cartea pe care o ţii în mână, domnule Farrow, este jurnalul meu. Dă-i-l fiicei mele Ruth! Te rog, caută comoara, locul e

însemnai pe un desen care se afli în casetă. Statului i se cuvine o parte, ia şi d-ta cât crezi că ţi se cuvine pentru osteneală. Ce rămâne da fiicei mele, te rog din suflet! Îmi făgăduieşti asta, ca să mor în linişte?

— Da, domnule conte – răspunse Marian – îţi făgăduiesc.

— Vă mulţumesc, domnilor, dar nu l-aţi văzut pe Thomas, când aţi intrat aici?

— Ba da, a provocat chiar prăbuşirea gangului îndărătul nostru.

— Ah, Doamne – gemu contele – atunci nu mai puteţi ieşi. Şi feriţi-vă să atingeţi funia, pe care cu siguranţă c-a întins-o deasupra pământului, căci atunci se prăbuşeşte peştera.

— Las-că găsim noi o ieşire – zise Marian, cu încredere – şi nădăjduiesc că vă vom putea lua şi pe dv., domnule conte.

— Nu, domnule Farrow – zâmbi cu tristeţe bătrânul – căci simt ca mă apropii cu paşi repezi de sfârşit. Mai am o rugăminte: Dacă găsiţi o ieşire, atunci încercaţi să provocaţi prăbuşirea acestei peşteri deasupra trupului meu. Aici am trăit mulţi ani, aici aş vrea să-mi aflu odihna de veci. Vă rog, căutaţi să-mi îndepliniţi dorinţa aceasta!

— Fireşte că voi încerca, domnule conte – făgădui Marian.

Bătrânul îşi încorda odată trupul, se ridică, striga „Ruth", apoi căzu înapoi pe spate. Chinurile lui se sfârşiseră…

— Ne aşteaptă o nouă aventură – zise Marian.

Se aplecă asupra mortului şi-i închise pleoapele.

— Haide, Robert, să-l ducem înapoi în firidă! După aceea vom începe să căutăm o ieşire. Cred, însă, că am şi găsit-o.

Îl aşezarăm pe conte iarăşi pe blănuri, apoi Marian străbătu peştera, luând-o spre stânga.

— Staţi pe loc! ne strigă el. Robert, caută tu în buzunarele mortului cheile casetei!

Ma întrebam ce vroia să facă Marian în partea stânga a peşterii. Îşi închipuia că găsise ieşirea, de care contele, care trăise aici ani de zile, nu ştia nimic?

Scotocii prin buzunarele mortului şi în cele din urmă găsii două chei într-un buzunăraş. Una se potrivea la casetă, iar cealaltă la cartea cu însemnări zilnice.

— Am găsit! strigă Marian în aceeaşi clipa în partea cealaltă a peşterii. Bănuiam eu la-nceput că cucuveaua ne-a adus noroc.

Într-adevăr, pasărea dispăruse în partea stânga a peşterii. Acolo trebuia să fie o crăpătura în stancă, ce ducea afară.

La lumina lămpii mele, merserăm de-a lungul funiei, spre cealaltă parte a peşterii. Marian stătea lipit de perete şi îndrepta lumina lămpii în sus.

— Văd colo o gaură mare – zise el – şi aş pune rămăşag că duce afară. Pongo, trebuie să mă ajuţi să urc.

Uriaşul negru se aplecă, îl prinse pe Marian de picioare şi-l ridică în sus ca pe un fulg.

Prietenul meu se strecura în gaura şi imediat strigă înapoi:

— Da, duce afară, văd chiar lumina zilei. Robert, leagă tu o bucată de sfoară de funia primejdioasă. Când vom fi afară, vom provoca prăbuşirea peşterii. Haideţi, ieşiţi repede cu toţii!

Marian dispăru şi Pongo îl ridica apoi pe căpitan, după aceea pe timonier. În vremea asta eu legai o sfoară de funia întinsă la pământ. Luai celălalt capăt al sforii în mână şi Pongo mă ridică în gaură.

Aceasta era prea îngustă ca să mă pot răsuci în ea, de aceea mă târâi o bucată înainte, apoi îndreptai lumina lămpii îndărăt. În felul acesta Pongo putea să vadă marginile găurii; trebuia să se salte în sus şi să se târască afară. După câteva clipe auzii zgomotul săriturii sale, apoi el striga:

— Este bine *Masser* Bertram. Târăşte înainte! Peste câteva minute eram în aer liber. Camarazii se ghemuiseră îndărătul unor bolovani mari şi iscodeau cu privirea împrejur. Mă târâi spre Marian şi curând se afla alături de noi şi Pongo, care adusese cu dansul ghemul cu sfoară.

Marian îl lua în primire şi zise:

— Acum băgaţi de seamă, voi provoca prăbuşirea peşterii. Dacă Thomas s-a ascuns până acum undeva, va ieşi el la iveală, crezând ca am pierit sub dărâmături.

În clipa următoare se şi auzi îndărătul nostru un bubuit înfloritor. Abia înceta, că la vreo cincizeci de metri de noi, spre Sud, se ivi făptura unui bărbat.

Privi spre locul catastrofei, apoi îşi frecă mulţumit mâinile, se-ntoarse şi o luă la picior.

Când dispăru îndărătul câtorva bolovani mari, ne ridicarăm şi privind în urma văzurăm ca suprafaţa stâncoasă dinainte se preschimbase într-un crater, umplut cu bolovani uriaşi.

— Să mergem! zise Marian. Trebuie să facem în aşa fel încât s-ajungem pe întuneric la Yerba Buena. Pe Thomas ăla îl voi recunoaşte cum s-o arăta, căci l-am văzut bine prin binoclu. Cred că vom găsi în oraş vreo barcă cu care să ne putem duce în insulele Chiloe.

— De găsit veţi găsi – zise căpitanul – dar sunt cam vreo mie cinci sute de kilometri până la insule. Într-o barcă mică e cu neputinţă să faceţi drumul acesta. Cel mult de la Yerba aţi putea lua un vapor până la Valdivia. De acolo sunt numai trei

sute de kilometri, pe care i-aţi putea străbate cu o barcă cu motor. Sau puteţi lua din Valparaiso, pe unde trecem, un vapor până în San Carlos de Ancud, capitala lui Isla Grande. Aceasta este cea mai mare şi cea mai la nord dintre insulele Chiloe. Acolo găsiţi cu siguranţă o barcă cu motor.

— Îţi mulţumesc pentru sfaturi, *mister* Town – zise Marian – dar nu vrei să ducem împreună aventura până la sfârşit?

— Aş face-o cu dragă inimă – răspunse căpitanul – trebuie însă să tratez repede cu societatea de asigurare, aşa că mă opresc la Valparaiso. Vreau să capăt cât mai curând un vapor nou; pe uscat nu-s bun de nimic.

— Păcat! Aş fi vrut să te am ca însoţitor – zise Marian – să rămânem cel puţin împreună până la Yerba Buena.

Tot vorbind mergeam vârtos şi ajunserăm pe o potecă înclinată, care ducea spre Sud. Pe potecă trebuia s-ajungem la Yerba Buena.

După ce făcurăm vreo sută de metri, auzirăm glasuri agitate înaintea noastră.

Merserăm mai departe cu băgare de seamă.

Deodată detună o împuşcătură, apoi o a doua.

După aceea se auzi un ţipăt. Pornirăm repede înainte şi scoaserăm pistoalele.

Îndărătul unei ieşituri de stâncă văzurăm pe cei noua oameni de pe „Mary” stând pe un bolovan. Un marinar era ţinut de alţi doi, în vreme ce un al treilea îi pansa braţul. Pe jos zăcea un trup nemişcat.

Când ne apropiarăm, un marinar mai bătrân ne ieşi înainte.

— Căpitane – zise el, sfios – te rugăm să ne ierţi, Horse ăia ne-a sucit capetele. Uite, căpitane, îţi dăm banii înapoi şi ne vei plăti când vei căpăta despăgubirea de la societatea de asigurare. Camarazii mei sunt înţeleşi cu asta.

— Bine, Morris – răspunse căpitanul, bucuros – ştiam că voi sunteţi băieţi buni. Păstraţi-vă banii! Când voi căpăta un vapor nou, va iau iar cu mine. Dar ce s-a întâmplat?

— Îl aşteptam aici pe Horse, care mai vroia să vorbească odată cu d-ta, căpitane – spuse marinarul – deodată veni un bărbat înalt şi vru să treacă repede înainte. Noi îl oprirăm, însă şi-l întrebarăm ce v-aţi făcut dv. şi Horse. Atunci el ne răspunse, râzând, că v-aţi dus dracului cu toţi. Am vrut să ne ducem înapoi şi să ne arate cum stau lucrurile, dar dânsul refuza când încercarăm să-l silim, l-a împuşcat pe Heard. Acesta, însa, a răspuns la fel şi individul a murit.

— E Thomas – zise Marian, care se apropiase de mort – şi-a ispăşit repede crima. Să-l scotocim, ca să vedem dacă nu cumva a luat contelui hârtii importante.

Găsirăm la dânsul un portofoliu cu stema şi care conţinea o sumă mare în bancnote englezeşti.

— Să însemnăm suma găsită – propuse Marian – *mister* Town, te rog să iscăleşti ca martor! mai târziu, când vom găsi comoara, Ruth Hagedorn va înapoia banii cheltuiţi. În primul rând costul bărcii cu motor pe care trebuie să mi-o procur neapărat.

Marian, Town şi cu mine ne dăduserăm puţin la o parte cu portofoliul, astfel că Marian putea pomeni fără teamă de comoară. Altminteri poate ca s-ar fi găsi printre marinari vreunul care să ne fi îngreuiat căutarea.

— Căpitane, suntem gata! se auzi glasul lui Morris.

Rănitul Heard fusese pansat, cadavrul lui Thomas fu aşezat într-o crăpătura a stâncii, în faţa căreia se împinseră nişte bolovani. După aceea pornirăm spre Yerba Buena.

Ieşirăm curând din ţinutul stâncos şt pornirăm pe fâşia rodnică de pământ, care se întindea de-a lungul întregii coaste a Chile-ului, între mare şi munţii Anzi.

Cu puţin înainte de a se întuneca, ne aflam, împreună cu Town, în cel mai bun hotel din orăşelul Yerba Buena. Marinarii se duseseră la un han. Hotărâseră să meargă la Valparaiso, împreuna cu căpitanul, cu cel dintâi vapor care pornea într-acolo. Timonierul trebuia să se intereseze de cel mai bun mijloc de călătorie şi urma să ne dea de veste. Luaserăm hotărârea să mergem la Valparaiso şi de acolo mai departe.

În restaurantul hotelului ne aleserăm un loc mai retras şi după masă Marian deschise caseta de oţel, pe care o avusesem eu în păstrare pana atunci.

Se aflau o sumedenie de hârtii într-însa, pe care, însă, nu le luarăm în seamă. Erau documentele de familie ale contelui, la a căror cercetare n-aveam nici un drept.

Marian găsi curând o mică hartă, care trebuia să fie a insulei căutate. O scoase din casetă, pe care o încuie imediat la loc şi mi o înmână.

Ne aplecarăm cu interes asupra hărţii pe care Marian o întinsese pe masă.

— Ah! făcu îndată căpitanul. Aici e gradul al patruzeci şi nouălea de latitudine. Asta înseamnă că de la Ancud mai aveţi încă peste cinci sute de kilometri. Dar puteţi merge cu o barcă cu motor. Dacă vine o furtună, vă opriţi într-una din nenumăratele insule de pe acolo. Grupul Chiloelor e alcătuit din vreo şaizeci de insule, astfel că aveţi de unde alege. Ia staţi, eu am trecut adesea pe acolo şi poate sunt în măsură să va spun exact care e insula însemnată aici de răposatul conte.

Town examină harta, apoi zise cu hotărâre:

— Da, am găsit. Când vii de la Ancud, dai de un adevărat labirint de insuliţe. Astea se ţin cam vreo două sute cincizeci kilometri, pe urma vine o insulă mai mare. După aceea se face un golf lung de cei puţin o sută kilometrii, apoi e aici o insulă şi mai mare, care la capătul ei de miazăzi atinge al patruzecilea grad latitudine. În faţă sunt trei insule mari şi câteva mai mici. Contele a desemnat aici numai una din insulele mici care sunt foarte stâncoase. Toate acestea fac parte din grupul Chiloelor, dar dincolo pe dos, contele a desemnat o stâncă foarte ciudată. Şi stânca aceasta am văzut-o adesea. Se afla pe coasta de apus a uneia din insuliţe. N-o poţi trece să vederea. Ah şi aici a însemnat de sigur, poteca şi locul unde a găsit comoara. Oho, văd un cap de mort, aşa că se pare că lucrul nu e atât de primejdios.

— Hm… ce fel de primejdie o fi ascunsă acolo? făcu Marian. Socot că a prevăzut contele şi în locul acesta vreo dărâmare de stânci, pare-l îngroapă pe cel ce nu e cu băgare de seama. Dar, ia spune, *Mister* Town, cum stăm cu chestia alimentaţiei pe insulele acelea? Trebuie să ne luăm merinde?

— Neapărat – răspunse Town – există, multe păsări de apă pe insule, nu sunt însă pe gustul oricui. Luaţi-vă conserve!

— Mulţumesc, vom face rost de ele în Valparaiso. A, uite colo vine Sparring.

Timonierul se apropiă şi aşezându-se, zise:

— Mâine de dimineaţă pleacă un vaporaş de marfa spre Valparaiso. Ajungem acolo înainte de amiaza. Am şi oprit locuri pentru noi. M-am interesat şi de continuarea călătoriei spre Ancud, pe insulele Chiloe. Domnul căpitan mi-a dat sarcina aceasta. Dacă domnii doresc să meargă într-acolo, pot lua un vapor care pleacă mâine la prânz din Valparaiso.

Mai rămaserăm câteva ceasuri împreună cu căpitanul şi timonierul, povestind fiecare din amintirile lui.

A doua zi dis-de-dimineaţă plecarăm. La ora zece eram la Valparaiso. Vaporul care mergea spre Africa, înconjurând Capul Horn, atingea şi Ancud. Pleca peste două ceasuri. Ne reţinurăm locuri, apoi îngrijirăm de conserve, cât să ne ajungă putem trai câteva săptămâni pe insulă. Trebuia să fim prevăzători.

Ne luarăm rămas bun de la Town şi Sparring şi urcarăm pe puntea pachebotului. Amabilul căpitan ne asigura ca a doua zi de dimineaţă vom ajunge la Ancud.

Marian se înţelese repede cu proprietarul unei bărci cu motor, luarăm combustibil îndeajuns şi hotărârăm plecarea pentru dimineaţa următoare.

IV
COMOARA

MICUL PORT DIN ANCUD era foarte însufleţit când a doua zi de dimineaţă, ne puserăm la punct barca cu motor.

Sosirea uriaşului transatlantic cu care veniserăm din Valparaiso, atrăsese o mulţime de lume şi asta nu era deloc plăcut pentru noi, căci prea eram văzuţi de mulţi. Cu deosebire un individ înalt şi spătos, cam zdrenţăros, ne bătu la ochi.

Cu toate că era devreme, părea beat – sau poate rămăsese încă din noaptea trecută. Toate mişcările noastre le însoţea de observaţii care stârneau râsul celor din jur.

Mai ales pe Pongo îl luase la ochi, dar camaradul nostru nici nu-l băga în seamă. Atitudinea aceasta atâta furia beţivului şi observaţiile lui deveniră tot mai insultătoare. Se exprima atât în limba spaniola, cat şi în cea engleza – ca să pricepem în orice caz, caci înţelesese ca suntem străini. Marian prea îl lua în seamă pe individ; ridica adesea ochii de la lucru şi privea ţintă la beţiv.

— Lasă-l încolo! îi zisei eu. Ce poate însemna pentru noi un om beat?

— Hm… poate mai mult decât îţi închipui. Individul tocmai făcea iarăşi o observaţie insultătoare la adresa lui Pongo, când ridicai privirea spre dansul şi văzui că ochii săi erau limpezi de tot.

Omul părea să se prefacă numai că e beat. Asta dădea de bănuit. Ce scop urmărea oare?

Despre ţinta noastră nu vorbisem doar cu nimeni pe vapor şi omului de la care cumpărasem barca cu motor îi spusesem că mergem să vânăm animale de mare.

Pongo, care aşezase bidoanele cu benzină la locul lor, era acum gata cu treaba lui. Se ridică şi privi liniştit la individul cu pricina. Imediat după aceasta dădu drumul unui adevărat potop înjurături la adresa „blestematului negru”. Pongo nu făcu decât să înalţe din umeri. Asta întărâtă pe „beţiv” care devenea tot mai îndârjit.

În cele din urmă terminarăm şi noi cu lucrul nostru şi Marian dădu lui Pongo ordinul să desprindă barca de chei. În scopul acesta, uriaşul trebuia să urce pe uscat şi astfel ajunse în apropierea presupusului beţiv.

Individul avea curaj, căci imediat se îndrepta împleticindu-se spre Pongo, se opri lângă el şi începu să-l împroaşte cu un potop de înjurături în limba engleza. Şi când văzu ca Pongo nu îl lua nici de data asta în seama, îi trânti un

picior în spate. Ca un fulger sări în sus camaradul nostru, repezi odată pumnul şi individul spătos zbură câţiva metri înapoi şi se prăbuşi la pământ.

Acum văzurăm însă că prefăcătoria dinainte era ca să ne găsească pricină şi să se lege de noi, căci imediat se năpustiră asupra lui Pongo şase indivizi, care când văzură pumnii enormi pe care uriaşul nostru îi întinse către ei, rămaseră locului, codindu-se.

Pe urmă, însă, strigară cu toţii să vie poliţia şi îndată se iviră şase poliţişti chilieni. Arătând spre individul culcat la pământ şi care se silea să se ridice, unul din cei şase oameni îl învinovăţi pe Pongo că-l lovise cu pumnii pe bietul Thomson, numai pentru că acesta întrebase ceva.

Atunci interveni Marian. Sări din barcă pe chei şi în cuvinte aspre expuse lucrurile aşa cum se petrecuseră, întorcându-se către cei din jur, ca să-i ia de martori.

Lucru ciudat însă! Toţi susţineau ca nu văzuseră nimic. Din fericire, câţiva marinari de pe transatlanticul care ne adusese din Valparaiso, fuseseră martori ai întâmplării şi întăriră cuvintele lui Marian, cu toate privirile furioase aruncate de cei şase indivizi.

— Aha – zise Marian – oamenii aceştia par să fie temuţi în oraş. Dar cu noi nu le merge.

Nici poliţiştilor nu le era tocmai plăcută întâmplarea, deoarece unul din ei zise, codindu-se:

— *Senores,* trebuie să vă rog să veniţi cu noi ca să lămurim lucrurile în faţa inspectorului nostru.

— Şi ce facem cu barca noastră? întrebă Marian.

— Las aici un om s-o păzească.

— Bine, atunci putem să mergem.

Cel doborât de Pongo se ridicase în vremea asta. Era plin de sânge pe faţă şi un poliţist trebuia să-l sprijine. Ciudat era că cei şase oameni, care mărturisiseră la început nevinovăţia lui, dispăruseră brusc în mulţime.

Cu toate acestea, poliţistul – căruia Marian îi atrase atenţia asupra acestui lucru – îl rugă să-l urmeze la secţie. Probabil că nu vroia să ia asupra-şi răspunderea.

În schimb veniră cu noi marinarii care depuseseră mărturie pentru Pongo.

Inspectorul era un om foarte energic, cu toate astea păru şi el stânjenit când îl văzu pe rănit. După ce însă Marian îi arătă scrisorile de recomandaţie ale şefului poliţiei din Buenos Aires şi La Paz, omul deveni foarte politicos.

Totuşi şovăia să ia măsuri energice împotriva scandalagiului, căci după ce marinarii întăriră povestirea

noastră, el întrebă, dacă punem mare preţ pe pedepsirea lui.

— N-ar avea ce să-i strice dac-ar sta închis câtva timp – răspunse Marian, râzând – văd însă că v-ar fi neplăcut. Aşa dar, noi renunţăm la pedepsirea lui.

— Atunci afacerea e închisă – zise inspectorul, vădit uşurat – domnule Thomson, poţi pleca.

Cu o privire plină de, furie rănitul ieşi din încăpere. Inspectorul se-ntoarse acum spre marinari.

— *Senores,* v-aş sfătui să vă îmbarcaţi neîntârziat pe vaporul dv. şi să nu-l mai părăsiţi până la plecare. Omul împotriva căruia aţi depus mărturie este capul unei bande foarte primejdioase, căreia nu-i putem face nimic, totuşi, deşi ştim că ţine oraşul sub teroare. Toţi cei atacaţi se tem să mărturisească, astfel că nu putem interveni.

— Îi vom conduce pe dumnealor la chei – se oferi Marian – dac-am avea mai mult timp am curăţa noi banda asta. Să-ncerce dumnealor să se lege acum de noi şi vă garantez că vă scăpăm de ei, domnule inspector.

Poliţistul ne privi cu admiraţie.

— Numai câţiva oameni ca dv. să am – zise el – şi oraşul ar răsufla uşurat. Aşa, însă, nu pot decât nădăjdui că indivizii se vor lega de dv.

Ne însoţi la uşă. Când o deschiserăm, văzurăm de partea cealaltă a străzii pe Thomson, susţinut de unul din cei şase oameni.

Thomson duse îndată mâna la buzunarul de la spate şi în aceeaşi clipă făcurăm şi noi la fel. Asta păru să-i cam sperie pe cei doi, căci mormăind ceva se întoarseră şi-şi văzură de drum.

— Aha, să ştiţi c-au pus la cale ceva – zise inspectorul – fiţi cu băgare de seamă, domnilor!

— Aşi! Cu indivizi de ăştia sfârşim noi repede! spuse Marian. Haideţi, *Senores!*

Ajunserăm cu bine în port. Pe când marinarii se grăbiră să se urce pe vapor, noi dezlegarăm barca şi coborârăm într-însa. Puserăm motorul în funcţiune şi în vreme ce ne îndepărtam de ţărm, nu-mi dezlipi ochii de la oamenii de pe chei.

Curând furăm destul de departe ca să nu ne mai pese de ei. Marian cârmi de-a dreptul spre apus şi când portul dispăru în urma noastră, zisei râzând:

— E de necrezut ca vreo câţiva oameni să ţină sub teroare un oraş întreg. Păcat că n-avem vreme, căci aş fi vrut să venim de hac acestei bande.

— Dorinţa aceasta îţi poate fi lesne împlinita, daca nu mănşel – răspunse Marian – indivizii au urmărit un scop hotărât; asta am priceput imediat din clipa când am observat ca Thomson se prefăcea numai că e beat Trebuia să fim reţinuţi într-un fel oarecare. Şi mai că aş susţine că ne vor urmări.

— Ce? făcui eu, înmărmurit. De unde să bănuiască ei ce avem noi de gând?

— Tot ce se poate. Nu se-ntâmplă în fiece zi ca nişte străini să debarce la Ancud şi să-şi cumpere o barcă cu motor cu care să pornească singuri pe mare. Legenda cu comoara ascunsă o fi cunoscută de toţi şi bandiţii aceştia şi-or fi închipuind ei că noi ştim ceva hotărât. Să vezi dacă nu ne-or urmări.

— N-ar fi cu neputinţă – încuviinţai eu – dar şapte oameni împotriva noastră nu-s prea mulţi, numai ca nu trebuie să ne lăsăm luaţi prin surprindere.

— Se vor ţine ascunşi pană vom ajunge la insula cu comoara. Trebuie să fim, deci, foarte prevăzători. Ia tu cârma, iar eu voi privi prin ochean, poate îi zăresc.

Mersei la proră şi luai în primire roata. Marian se duse la pupă. După câteva minute veni la mine şi zise:

— Vin. Am mai avut vreme să las ocheanul jos când unul din ei ducea la ochi un telescop lung. După ce vom fi pe insulă, va trebui să-i împiedicăm să debarce.

Marian dădu motorului toată viteza. Alergam acum cu vreo cincizeci kilometri pe oră, astfel ca peste opt ceasuri trebuia să ajungem la ţintă. Călătoria decurse în linişte şi târziu după-amiază aveam îndărătul nostru golful lung despre care pomenise în mod deosebit căpitanul Town.

Curând se iviră insuliţe mici, stâncoase şi deodată Marian exclamă:

— Colo e insula – cârmeşte la stânga, Robert.

Îndreptai barca în canalul de la sudul insulei, între aceasta şi cea vecina. Aici era o plajă cu nisip alb de vreo douăzeci de metri şi lata de vreo patru.

— Acolo debarcam – hotărî Marian – vom trage apoi barca pe uscat.

Când oprirăm, Marian sări cel dintâi pe ţărm. Ţinea puşca pregătită în mână. Coborârăm şi noi şi cu puteri unite, traserăm barca pe uscat, apoi o priponirăm de un bolovan mare.

— Unul din noi trebuie să vegheze mereu la barca – zise Marian – mai întâi, însă, voi căuta să vad dacă vin urmăritorii.

Mersei cu prietenul meu îndărătul stâncii de forma ciudată care deosebea insula de celelalte. Cercetarăm zarea cu ocheanele şi descoperirii departe, spre Nord, un punct care se apropia repede.

Curând puturăm deosebi barca urmăritorilor Omul din frunte dusese telescopul la ochiu şi-l îndreptă spre insulă, apoi făcu un semn celui de la motor şi imediat barca îşi încetini mersul.

— Probabil că vor ocoli acum pe departe insula ca să descopere barca noastră – îşi dădu părerea Marian – a, uite ca o iau spre larg.

Avem timp deocamdată, căci înainte de a se întuneca nu vor încerca să debarce.

— Atunci nici noi nu trebuie să vegheam asupra bărcii noastre, ci putem căuta împreună comoara – propusei eu – poate că o putem aduce pe bord încă înainte de a se întuneca şi pe urma să plecăm.

— Bine! făcu Marian. Hai să mergem, avem drumul însemnat.

Ne înapoiarăm la barcă şi spuserăm pe scurt lui Pongo ce are de făcut. Apoi pornirăm cu toţi, ca să căutăm locul unde era comoara. Contele făcuse desenul foarte exact, căci deşi trecuseră cincisprezece ani la mijloc, găsirăm neschimbate anumite indicaţiuni însemnate de el.

Curând ajunserăm la un loc unde era însemnat un cap de mort. Poteca pe care pornisem avea o lăţime de numai un metru şi ducea drept de-a lungul stâncii. La dreapta noastră se căsca o prăpastie de douăzeci de metri, ale cărei margini erau presărate cu ţepuşe ascuţite ca acul. Cine râdea acolo jos, era pierdut.

Marian privi cu atenţie poteca. Până acum era numai de pietriş, dar iată că venea un drum lung de vreo zece metri, acoperit cu muşchi cafeniu.

Ne privirăm numai şi ne înţeleserăm îndată. Aici pândea moartea. Ceva asemănător întâlniserăm în Sumatra, la vulcanul Selawa djanten. Şi acolo erau anumite porţiuni de potecă acoperite şi cine păşea pe ele aluneca îndată într-un lac de crater plin cu şerpi veninoşi.

— Pe aici duce poteca adevărată – zise Marian – trebuie să urcăm.

Ne căţărarăm pe poteca bine ascunsă, pe care ochii ageri ai lui Marian o descoperiseră. După ce trecurăm de locul primejdios, ajunserăm iarăşi jos pe poteca cea veche şi în curând ne pomenirăm în faţa unei tufe care-şi înfipsese rădăcinile în terenul stâncos.

— Aici trebuie să fie – zise prietenul meu – îndărătul tufei va fi peştera unde contele a descoperit comoara.

Dădurăm crengile la o parte şi, într-adevăr, ieşi la iveală o peşteră întunecoasă în peretele de stancă. Cu lămpile aprinse păşirăm înăuntru. La dreapta intrării se afla un schelet enorm, în veştminte de piele roasă de vreme: piratul care cu sute de ani în urma găsise aici refugiu cu comoara sa.

În partea stânga a peşterii se aflau patru lăzi de lemn înnegrit de timp. Deschizând-o pe cea dintâi, văzurăm ca nu exagerase deloc contele când vorbise de valoarea comoarei.

Giuvaeruri împodobite cu pietre preţioase, de obârşie indiană şi spaniolă, ne orbiră. Toate lăzile erau pline de asemenea podoabe, care înfăţişau o valoare enormă.

— Înainte! zise Marian, în cele din urmă. Trebuie să ducem lăzile în barcă. Va fi o munca grea.

Fiecare ladă cântărea vreo sută de kilograme.

Eu cu Marian luai una, iar Pongo luă pe umeri el singur alta. Din peşteră le scosesem, fireşte, împreună. După străduinţe neînchipuite ajunserăm, peste o jumătate de ceas, la barcă.

Marian mai cercetă odată marea cu ocheanul, apoi zise:

— Nu-i pot zări pe bandiţi, dar acum e primejdios lucru să lăsăm singură barca cu comoara. Unul trebuie să rămână aici. Mai bine facem drumul de două ori.

— *Massers* rămâne aici – zise uriaşul negru – Pongo aduce celelalte lăzi.

Şi fără să aştepte răspunsul nostru, se întoarse şi dispăru printre stânci.

Mai erau câteva minute până să se-ntunece, când Pongo se înapoia cu ultima ladă. Făcuse într-un ceas de două ori drumul cu lăzile.

— Trebuie să aşteptăm până se-ntunecă – zise Marian acum – apoi vom pune barca la apa, vâslim o bucată în larg şi după aceea o luam spre miazăzi.

— E cam neplăcut de mers pe întunerec prin apele acestea necunoscute, pline de stânci – zisei eu – dar n-avem încotro. Atunci interveni Pongo:

— *Massers* rămâne mai bine pe loc până doboară oameni răi. Ei nu vor veni aici, ci în alta parte – Pongo furişează atunci acolo şi strică barca. Apoi pleacă cu *Massers* şi aşteaptă noapte pe insula vecina.

Propunerea aceasta i se potrivea bine lui Pongo. Munca mai grea şi primejdioasă vroia s-o ia asupra lui. Cel mai nimerit lucru pentru noi ar fi fost să-i putem sili pe bandiţi să

rămână mult timp pe insulă. Şi Marian spuse în cele din urmă:

— O să ne mai gândim.

Când se lăsă întunerecul, Pongo se ridică şi zise:

— *Massers* aşteaptă aici. Pongo face.

Şi dispăru fulgerător, înainta ca să-l putem împiedeca.

V
SPRE AUSTRALIA.

RĂMASERĂM LINIŞTIŢI, încordându-ne auzul. Într-un rând mi se păru că se aude dinspre nord duduitul unui motor şi Marian şopti:

— Pongo are dreptate, vor veni dinspre nord şi vor debarca. Las-că s-o pregăti el pentru primirea lor.

Deodată – să fi trecut cam trei sferturi de ceas – tresărirăm speriaţi. De pe marginea de nord a insulei răsună răcnetul de luptă al lui Pongo, urmai de un trosnet puternic de lemn sfărâmat.

Câteva clipe domni tăcere deplină, apoi se păru că iadul se stârnise colo sus. Glasuri bărbăteşti scoteau strigăte de furie şi durere, pe urmă detunară împuşcături.

Planul lui Pongo părea să fi izbutit. Dar unde se afla acum credinciosul uriaş?

— Mariane, să mergem într-acolo! zisei agitat. Trebuie să-i ajutăm lui Pongo.

Ţipetele şi împuşcăturile nu mai conteneau. Totul făcea o impresie de harababură. Şi Marian zise după ce ascultase cu încordare:

— Asta nu e luptă. Bandiţii trag numai de spaimă şi din pricina panicii. Să vezi că Pongo se va ivi îndată aici.

Aşteptarăm vreo zece minute. Împuşcăturile încetaseră, de asemenea şi răcnetele de furie. O tăcere de mormânt domnea pe insulă.

— *Massers,* totul bine.

Ca răsărit din pământ, Pongo se ivi deodată lângă noi.

— Pongo, cum ai izbutit să faci asta? întrebarăm într-un glas*.

— Pongo vede undo oameni răi debarcat. Pongo stă sus pe stâncă. Pongo ia piatră mare, Pongo striga şi arunca piatra în barca. Barca şi oameni rupt în două. Acum plecăm repede, *Massers,* înainte să vie oameni!

Scurt şi cuprinzător! Fireşte, numai un om cu minunatele simţuri ale lui Pongo putea băga de seama apropierea unei bărci, numai el putea zvârli cu atâta siguranţă o piatră aşa de grea încât să fărâme cheresteaua unei bărci şi să rănească şi să omoare chiar câţiva oameni.

Pongo apuca acum prora bărcii şi, cu o putere de necrezut, o împinse în mare.

Coborârăm repede în barcă şi luarăm lopeţile, cu care vâslirăm încetişor. Vântul care se stârnise ne ajută, mânându-

ne înainte. După o jumătate de ceas ne aflam atât de departe de insula, încât puteam pune în funcţiune motorul.

Spre bucuria noastră luna răsări curând şi la lumina ei ne puteam apropia acum de insula vecina. Pongo descoperi repede un loc bun pentru debarcare, unde oprirăm.

De bandiţi n-aveam ce ne mai teme. Nu era deci nevoie să facem de pază cu schimbul, ci ne puteam culca şi dormi cu toţii.

Când ne trezirăm a doua zi dimineaţă, mersei cu Marian spre coasta de nord a insulei. De acolo cercetarăm zarea cu ocheanele, dar nici nu puturăm descoperi măcar insula pe care se aflau bandiţii. Nu ne puteam aştepta la nici o primejdie, deci şi plini de voie bună părăsirăm insula singuratecă.

Mai aveam drum lung înaintea noastră. Până la Buenos Aires erau aproape trei mii de kilometri şi în anotimpul acesta erau de prevăzut furtuni.

Pana la strâmtoarea Magellan aveam vreo cincisute de kilometrii şi călătoria aceasta trebuia să dureze pana seara.

Motorul se ţinea de minune şi cu vântul din spate care ne veni în ajutor, ajunserăm mai devreme decât socoteam în labirintul de insule ale strâmtoarei amintite.

Peste o jumătate de ceas trebuia şi se lase întunericul şi Marian cârmi spre un golf îngust al ţărmului dantelat.

Marea devenise agitată şi erau semne de furtună, Golful în care intrasem aducea cu un fiord norvegian, atât era de strâmt şi întortocheat, în vreme ce de ambele părţi pereţii de stâncă se înălţau până în slavă.

Căutarăm în juru-ne un loc potrivit pentru debarcare. Era pesemne scris ca noaptea aceasta să nu treacă atât de liniştită ca cea din ajun. Viteza bărcii spori deodată şi Marian îmi făcu un semn să încetinesc motorul; dar deşi îl ascultai imediat, efectul nu se arătă. Dimpotrivă, barca alerga tot mai repede.

Neliniştit, Marian îmi strigă să opresc cu totul motorul şi acum băgarăm de seamă că nimeriserăm într-un curent puternic, care trăgea barca înainte cu mare iuţeală.

— Porneşte motorul! strigă prietenul meu.

Şi când se auzi duduitul, el făcu elicea să se-nvârtească îndărăt. Barca îşi micşoră îndată viteza, dar cu toate că dădu toată presiunea, curentul se dovedi a fi mai tare. Eram traşi neîncetat înainte.

Marian trebuia să-şi îndrepte acum toată atenţiunea înainte, ca să se ferească de stânci.

Deodată furăm răsuciţi spre dreapta. Toate sforţările lui Marian fură zadarnice, puterea apei era mai mare. Înaintea noastră se ivi o gaura uriaşă în peretele de stancă, apoi furăm târâţi de valurile înalte în deschizătura întunecoasă. Dădusem motorului toată viteza; elicea micşora întrucâtva iuţeala bărcii. Sării repede la proră lângă Marian şi îndreptai înainte lumina lămpii mele de buzunar. Nu se vedea însă nici o poteca. Pereţi de stanca de ambele maluri ale canalului îngust erau netezi de tot şi în spuma albă a apei clocotinde dinaintea noastră nu zărirăm nici un fel de recifuri.

Vreo suta de metri furăm târâţi înăuntrul stâncii, apoi se ivi înaintea noastră un lac mare, subpământean, în care marea se varsă tumultoasă. Până-n mijlocul apei negre ne împinse curentul, apoi prin forţa elicei barca se opri. Încetineşte motorul! strigă Marian şi sări repede înapoi. Prietenul meu făcu din nou ca elicea şi meargă înainte şi încetişor plutirăm pe apa neagră.

Vina călătoriei noastre nedorite o purta numai fluxul, care ne împinsese în acest lac subpământean. De fapt, asta nu era decât o mică întrerupere a călătoriei noastre, căci când se va produce refluxul vom fi traşi iar afară.

Timp de vreo zece minute înaintarăm încetişor. Lacul avea o întindere însemnată. În cele din urma văzurăm nisip alb la lumina lămpii mele de buzunar.

Atinserăm capătul peşterii şi aici marea făcuse o plaja minunata.

Marian lăsă barca să alunece pe nisip, eu oprii motorul, apoi sărirăm pe plajă. Ţineam încă în mână lampa aprinsă: deodată scoaserăm amândoi în acelaşi timp o exclamaţie de mirare, căci în nisip erau întipărite lămurit urme de picioare omeneşti, care păreau proaspete de tot.

— Mariane, cine să fi fost aici? întrebai în cele din urma.

Un glas liniştit se auzi atunci îndărătul nostru:

— Îmi daţi voie, domnilor, numele meu e Lionel Pearce. Mă bucur să va pot saluta aici.

Ne întorseserăm brusc şi lumina lămpii căzu pe un bărbat de vreo treizeci de ani, care se înclina, zâmbind, Deşi îmbrăcămintea îi era cam ponosita, trebuie totuşi să mărturisesc că rareori am văzut un om atât de simpatic. Chipul său deschis lucea de voie bună şi ochii mari, negri aveau o expresie nespus de prietenoasă.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, domnule Pearce zise Marian; numele meu e Farrow. Pot întreba cum ai ajuns aici?

Pearce făcu mai întâi o plecăciune şi în faţa mea şi îşi mai spuse odată numele, după care mă recomandai şi eu. Îi

prezentai şi pe Pongo şi Pearce fu tot atât de prietenos cu el ca şi cu noi.

Se întoarse acum iar spre Marian şi urmă.

— Ca şi pe dv., domnitor, m-a adus aici fluxul. Din păcate n-aveam barcă cu motor, ca să pot încetini viteza. Astfel că barca mea a fost rău deteriorata din pricina stâncii de acolo, din dreapta. Am început eu s-o repar, dar cine ştie cât ar dura asta. Nădăjduiesc că veţi fi atât de buni să mă luaţi cu dv. Când va fi cu putinţa să părăsim lacul acesta.

— Fireşte, domnule Pearce – se grăbi să răspundă Marian – eşti de mult aici?

De două zile în cap.

— Noi mergem la Buenos Aires – zise Marian – vrei să vii şi d-ta cu noi?

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, eu voi debarca la Port Argentini – spuse Pearce – am buni prieteni acolo, pe care de mult ţineam să-i văd.

— Bine, atunci pornim mâine dimineaţă, după ce s-o produce fluxul – zise Marian – acum să mâncăm ceva la repezeală. Lemne pentru foc sunt destule pe aici.

Când ne aşezarăm în jurul focului, Pearce zise deodată:

— Acum ştiu, domnilor. Tot timpul m-am gândit de unde cunosc numele dv. Am citit un reportaj despre aventura dv. Cu Francezii în Saigon precum şi despre fuga dv., de pe Insula Dracului. Ah, de aş avea timp! Dar poate că ne mai întâlnim cândva.

Ultimele cuvinte le spusese foarte îngândurat, ca pentru sine. Tresari brusc, îşi trecu mâna peste frunte şi zise cam stingherit:

— Ah, ce tot îndrug eu la prostii! Asta e din pricina singurătăţii în care trăiesc de atâta vreme. De un an de când nu mai vin în atingere cu oamenii.

— Se pare ca ai avut multe de îndurat – zise Marian – nu vreau să stărui, dar daca doreşti să-ţi descarci sufletul, te ascultam cu plăcere. Poate să-ţi putem venim şi în ajutor.

Pearce îşi aţinti privirea în flăcări. Chipul său simpatic devenise întunecat.

Iar îşi trecu mana peste frunte ca şi cum ar fi vrut să alunge gândurile negre, apoi zise:

— Mă voi gândi peste noapte, domnule, Farrow. Trebuie să mă iertaţi caci e mult de când vorbesc acum pentru prima oara cu oamenii. Daţi-mi voie să mă duc la culcuşul meu.

Se ridica, făcu o plecăciune şi merse cu capul plecat spre barca lui care se afla departe de acolo şi în care intra.

Noi mai rămaserăm la foc şi Marian zise:

— Nu m-ar mira de fel daca ar fi căutat de vreo autoritate. Asta mi-a venit în gând auzindu-l pomenind de aventura noastră pe Insula Dracului.

— Se poate să ai dreptate – încuviinţai eu – şi după impresia pe care mi-a făcut-o aş putea jura că e nevinovat.

În vreme ce noi ne întinserăm să dormim lângă foc, Pongo se duse să se culce în barcă. Asta era o măsură de prevedere pe care camaradul nostru negru o luă cu de la sine putere.

Adormit curând şi mă trezi abia când Marian mă zgâlţâi:

— Scoală, Robert, e timpul! A început fluxul de dimineaţă.

În aceeaşi clipă se apropiă şi Lionel Pearce, salutându-ne cu prietenie. Chipul îi era senin; probabil că în cursul nopţii îşi regăsise liniştea, dar luase şi hotărârea să nu ne istorisească nimic.

După ce îmbucarăm ceva, încărcarăm în barca noastră proviziile cu care se prevăzuse din belşug Pearce, apoi pornirăm. Fluxul ne duse repede pe lacul cel mare şi în curând văzurăm lumina zilei prin crăpătura îngustă din stâncii. Peste puţin timp pluteam pe braţul îngust pe care-l săpase adânc marea în ţărmul stâncos.

Marian cârmi cu dibăcie printre recifuri şi în cele din urmă atinserăm strâmtoarea Magellan, prin care pornirăm spre răsărit.

*

* *

Noaptea următoare o petrecurăm pe coasta de răsărit a Americii de Sud. Debarcaserăm într-un loc împădurit şi ferit de vânturi. Ne urmarăm călătoria în linişte şi în cursul ei noul nostru însoţitor îmi deveni tot mai simpatic.

Dar după alte trei zile, când ajunserăm în Port Argentini, el îşi luă rămas bun de la noi şi se făcu repede nevăzut în străduţele înguste ale portului. Vorbirăm adesea despre dânsul şi Marian era mereu de părere că tânărul se făcuse vinovat de vreo crima. După alte doua zile, când ajunserăm la Buenos Aires, îl uitarăm deocamdată, caci acum trebuia s-o căutăm pe Ruth Hagedorn, ca să-i predam comoara.

Ne adresarăm mai întâi şefului poliţiei care ne întâmpina foarte călduros. Luă în păstrare tezaurul vechi al piratului şi făgădui să aranjeze cu guvernul din Chile chestia părţii ce ni se cuvenea nouă. Apoi însărcina câţiva oameni de-ai săi s-o caute pe Ruth Hagedorn.

Chiar a doua zi aflarăm despre ea că se mutase în Australia împreună cu soţul ei, în urmă cu două luni. Doctorul Hagedorn căpătase o slujba în Melbourne.

Marian nu stătu mult pe gânduri. Jurnalul cu însemnări al contelui nu vroia să-l încredinţeze poştei, ci să-l predea el tinerei femei şi să-i povestească în acelaşi timp despre ultimele clipe ale părintelui ei.

Şeful poliţiei surâse când prietenul meu îi împărtăşi hotărârea luată de a pleca în Australia.

— Aveţi de gând, probabil să întâmpinaţi aventuri în lumea întreagă – zise el – dar aveţi noroc, caci poimâine pleacă într-acolo vaporul „Cormoran". Merge direct.

— Asta e foarte bine – spuse Marian – o să ne îngrijim atunci îndată de locuri. Păcat că nu poate veni şi Pearce cu noi!

Şeful politiei se holba la prietenul meu, apoi sari sus de pe scaun şi întreba agitat:

— Pearce? Lionel Pearce? Da unde şi până unde aţi ajuns la numele asta?

— Ba am fost chiar câteva zile împreună, răspunse Marian.

— Atunci aţi lăsat să vă scape un premiu de cinci sute de lire sterline, zise şeful politiei, cu seriozitate. Lionel Pearce e căutat de autorităţile australiene. Cică l-ar fi împuşcat pe fratele sau la Melbourne.

Marian dădu din cap şi zise către mine:

— Vezi tu, aveam dreptate când am spus că e urmărit. Dar, domnule şef – se adresă celuilalt – sunt încredinţat că e nevinovat şi voi încerca să dovedesc aceasta. Acum am însă un motiv, foarte temeinic chiar şi plec în Australia.

*

* *

A treia zi de dimineaţă, când „Cormoran" ridică ancora, stăteam la pupă şi fluturam batistele spre uscat. Acolo se aflau toţi acela pe care avusesem prilejul să-i cunoaştem când cu prima noastră vizită în capitala Argentinei.

Când ţărmul nu se mai zări, Marian zise grav:

— Dea Domnul să putem dovedi nevinovăţia lui Lionel Pearce! Eu unul, cel puţin, sunt pe deplin încredinţat că nu e un criminal.

N-aveam de unde bănui ce aventuri grozave ne aşteptau în Australia. Ţi le voi povesti cu alt prilej, dragă George, încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **O MISIUNE CIUDATA.**

În numărul următor:

STAFIA BRICULUI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro